

- 2) Czy dla odpowiedzi na poprzedzające pytanie ma znaczenie, że zainteresowana strona miała możliwość wezwania SVB do doprowadzenia do zawarcia porozumienia w rozumieniu art. 17 rozporządzenia nr 1408/71?

⁽¹⁾ Algemene Kinderbijslagwet (powszechna ustawa o zasiłku rodzinnym).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, Dz.U. 1971, L 149, s. 2.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 12 lutego 2018 r. – Línea Directa Aseguradora S.A. / Segurcaixa Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros

(Sprawa C-100/18)

(2018/C 161/26)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Línea Directa Aseguradora S.A.

Strona pozwana: Segurcaixa Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności ⁽¹⁾ sprzeciwia się interpretacji, która włącza do zakresu pokrycia obowiązkowym ubezpieczeniem szkody spowodowane przez pożar unieruchomionego pojazdu w przypadku, gdy pożar miał swoje źródło w mechanizmach koniecznych do wykonywania funkcji transportowej pojazdu?
- 2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na powyższe pytanie, czy art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności sprzeciwia się interpretacji, która włączałaby do zakresu pokrycia obowiązkowym ubezpieczeniem szkody spowodowane przez pożar unieruchomionego pojazdu w przypadku, gdy pożaru nie można powiązać z uprzednim ruchem pojazdu w taki sposób, że nie można wykazać związku [pożaru] z pokonywaniem określonej trasy?
- 3) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie, czy art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności sprzeciwia się interpretacji, która włączałaby do zakresu objętego obowiązkowym ubezpieczeniem szkody spowodowane przez pożar pojazdu w przypadku, gdy pojazd byłby zaparkowany w prywatnym, zamkniętym garażu?

⁽¹⁾ Dz.U. 2009 r., L 263, s.11.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo n° 8 de Madrid (Hiszpania) w dniu 13 lutego 2018 r. – Domingo Sánchez Ruiz / Comunidad de Madrid (Servicio Madrileño de Salud)

(Sprawa C-103/18)

(2018/C 161/27)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Contencioso-Administrativo n° 8 de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Domingo Sánchez Ruiz.

Strona pozwana: Comunidad de Madrid (Servicio Madrileño de Salud)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sytuację, taką jak opisana w niniejszej sprawie (w której pracodawca sektora publicznego nie przestrzega obowiązujących go ograniczeń czasowych, a tym samym pozwala na zawieranie kolejnych umów na czas określony lub podtrzymuje ich tymczasowość, modyfikując rodzaj powołania z wykonywania prac doraźnych na tymczasowe obsadzenie stanowiska lub na zastępstwo) można interpretować jako nadużycie wykorzystywania kolejnych powołań i w związku z tym uznać ją za sytuację opisaną w klauzuli 5 porozumienia ramowego załączonego do dyrektywy 1999/70/WE ⁽¹⁾?
- 2) Czy porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte w załączniku do dyrektywy 1999/70/WE w związku z zasadą skuteczności należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie krajowym przepisom proceduralnym, które wymagają od pracownika zatrudnionego w stosunku tymczasowości aktywnego działania w postaci odwołania lub skargi (od wszystkich kolejnych powołań i odwołań), aby przy ich użyciu (i jedynie tak) zostać objętym dyrektywą wspólnotową i dochodzić praw przyznanych przez porządek prawny Unii?
- 3) Mając na uwadze, że w sektorze publicznym i przy świadczeniu podstawowych usług potrzeba obsadzenia stanowisk, wypełnienia okresów choroby i urlopów wypoczynkowych (...) jest co do zasady „stała” i niezbędne staje się zdefiniowanie pojęcia „obiektywnego powodu”, który uzasadniałby stosowanie umów na czas określony:
 - a) czy należy uznać za sprzeczny z dyrektywą 1999/70/WE (klauzula 5 ust. 1 lit. a) i w związku z tym nieistniejący obiektywny powód w sytuacji, gdy pracownik tymczasowy zawiera, bez przerwania ciągłości, następujące po sobie umowy w celu tymczasowego obsadzenia stanowiska, pracując każdego lub prawie każdego dnia w ciągu roku na podstawie kolejnych, następujących po sobie powołań/wezwań przedłużanych na przestrzeni lat w sposób całkowicie stabilny, a powody powołania są każdorazowo spełnione?
 - b) czy należy uznać, że zachodzi stała, a nie tymczasowa potrzeba i dlatego nie wchodzi ona w zakres „obiektywnego powodu” ujętego w klauzuli 5 [ust.] 1 [lit.] a) w oparciu zarówno o opisane parametry, mianowicie: istnienie licznych powołań i wezwań, które są przedłużane na lata, jak i o istnienie wady strukturalnej, która to wada ujawniałaby się w procencie tymczasowego obsadzania stanowisk w danym sektorze, [i/lub w] tym, że wspomniane potrzeby zawsze, co do zasady, są zaspokajane przez pracowników tymczasowych, co przekształca się trwale w istotny komponent funkcjonowania służby publicznej?
 - c) lub czy można uznać, że w istocie należy jedynie, w celu ustalenia jaki jest dozwolony okres tymczasowości, pochylić się nad dosłownym brzmieniem normy, która obejmuje korzystanie z tych pracowników tymczasowych, gdy wskazuje, że mogą oni być powoływani ze względów konieczności, pilności lub w celu realizacji programów o charakterze tymczasowym, koniunkturalnym lub nadzwyczajnym; w skrócie, aby można było uznać, że istnieje obiektywny powód, korzystanie z nich musi odpowiadać na te wyjątkowe okoliczności, a nie ma to już miejsca i tym samym pojawia się nadużycie, gdy korzystanie z nich przestaje być terminowe, sporadyczne lub okazjonalne?
- 4) Czy zgodnie z porozumieniem ramowym załączonym do dyrektywy 1999/70/WE należy uznać za powód obiektywny do zawarcia umowy i kolejnych odnowień czasowego stosunku pracy informatyków statutowych, względy konieczności, pilności [lub] cel realizacji programów o charakterze tymczasowym, koniunkturalnym lub nadzwyczajnym, w przypadku, gdy ci pracownicy sektora publicznego wykonują w sposób stały i stabilny zwykłe obowiązki właściwe stałym pracownikom statutowym, gdy pracodawca sektora publicznego nie ustanawia maksymalnego limitu powołań, gdy nie wypełnia zobowiązań prawnych w celu obsadzenia tych stanowisk oraz zaspokojenia tych potrzeb stałymi urzędnikami, oraz gdy nie ustanawia żadnego środka równoważnego w celu zapobiegania nadużyciom i ich unikania przy kolejnych tymczasowych stosunkach pracy, utrwalając tym samym model pracy świadczonej przez tymczasowych informatyków statutowych przez kolejne okresy, w niniejszej sprawie okres wynoszący 17 lat nieprzerwanego świadczenia pracy?
- 5) Czy postanowienia porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony stanowiącego załącznik do dyrektywy 1999/70/WE oraz jej interpretacja dokonywana przez TSUE są spójne z orzecznictwem Tribunal Supremo w zakresie, w jakim stwierdza on, bez odnoszenia się do innych parametrów, istnienie obiektywnego powodu z uwagi na przyczynę powołania, samo jego ograniczenie czasowe lub ustanawia brak możliwości porównania warunków z urzędnikami państwowymi, biorąc pod uwagę różne statusy prawne, system dostępu lub samą stałość obowiązków urzędników państwowych oraz okresowość w przypadku pracowników na zastępstwo?

- 6) Czy w przypadku stwierdzenia przez sąd krajowy nadużycia przy zawieraniu kolejnych umów o świadczenie usług w SERMAS z osobą o statucie podstawowym w sektorze publicznym w celu tymczasowego obsadzenia stanowiska, służącego zaspokojeniu stałych i strukturalnych potrzeb świadczenia usług wykonywanych przez stały personel statutowy, w sytuacji, gdy w wewnętrznym porządku prawnym nie istnieje żaden skuteczny środek karania za tego rodzaju nadużycia i usuwania skutków naruszeń przepisów prawa wspólnotowego, klauzula 5 porozumienia ramowego załączonego do dyrektywy 1999/70/WE powinna być interpretowana w ten sposób, że zobowiązuje sąd krajowy do powzięcia skutecznych i odstraszających środków, które zapewnią effet utile (skuteczność) porozumienia ramowego, a co za tym idzie, do karania za takie nadużycia i usuwania konsekwencji naruszeń wspomnianego przepisu dyrektywy europejskiej, pozostawiając bez zastosowania przepis krajowy, który by to uniemożliwiał?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej i jak wskazuje Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w pkt 41 swojego wyroku z dnia 14 września 2016 r. w sprawach połączonych C-184/15 i C-197/15 ⁽²⁾:

Czy zgodne z celami dyrektywy 1999/70/WE, jako środek mający na celu zapobieganie nadużyciom i karania za nie w kolejnych tymczasowych stosunkach pracy oraz usuwanie skutków naruszeń prawa Unii, byłoby przekształcenie tymczasowego stosunku statutowego zawartego w celu tymczasowego obsadzenia stanowiska/wykonania prac doraźnych/zastępstwa w stały stosunek statutowy, niezależnie od tego, czy byłoby to uznanie za stałego pracownika publicznego, czy też za pracownika zatrudnionego na czas nieokreślony, przy zachowaniu tej samej stabilności zatrudnienia, co u porównywalnych stałych pracowników statutowych?

- 7) W przypadku nadużyć przy zawieraniu kolejnych tymczasowych stosunków pracy, przekształcenie tymczasowego stosunku statutowego w celu obsadzenia stanowiska w stosunek pracy na czas nieokreślony lub stały można uznać za zgodne z założeniami dyrektywy 1999/70/WE i jej porozumieniem ramowym wyłącznie wtedy, gdy tymczasowy pracownik statutowy, który padł ofiarą nadużyć ma takie same i identyczne warunki zatrudnienia, co stały personel statutowy (w zakresie ochrony społecznej, awansów zawodowych, obsadzania stanowisk, kształcenia zawodowego, urlopów okolicznościowych, statusu administracyjnego, licencji i zezwoleń, prawa do emerytury oraz ustania zatrudnienia, jak również uczestnictwa w konkursach organizowanych w celu obsadzenia wolnych stanowisk i awansu zawodowego), zgodnie z zasadami trwałości i nieusuwalności, ze wszystkimi prawami i obowiązkami związanymi z systemem ochrony równości w porównaniu ze stałymi informatykami statutowymi?
- 8) Czy prawo wspólnotowe zobowiązuje do zmiany prawomocnych wyroków sądowych/aktów administracyjnych w opisanych okolicznościach, gdy spełnione są cztery warunki wymagane w sprawie Kühne & Heitz NV (C-453/00 z dnia 13 stycznia 2004 r.) ⁽³⁾: 1) W hiszpańskim prawie krajowym administracja publiczna i sądy posiadają] uprawnienie do ponownego rozpatrzenia decyzji, ale nałożone ograniczenia sprawiają, że osiągnięcie tego staje się bardzo trudne lub niemożliwe; 2) Sporne decyzje stały się ostateczne w następstwie wyroku sądu krajowego orzekającego w ostatniej/jedyniej instancji; 3) Wyrok taki został oparty wykładnię prawa wspólnotowego niezgodną z orzecznictwem Trybunału i przyjętą bez przedłożenia Trybunałowi wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym; i 4) Zainteresowany zwrócił się do organu administracyjnego niezwłocznie po uzyskaniu informacji o tym orzeczeniu?
- 9) Czy sędziowie krajowi jako sędziowie europejscy, którzy powinni zapewniać pełną skuteczność prawa Unii w państwach członkowskich, mogą i powinni egzekwować oraz nakładać kary na wewnętrzną administrację publiczną państw członkowskich, aby – w ramach swoich kompetencji – podejmowały one właściwe działania w celu usunięcia przepisów wewnętrznych niezgodnych z prawem Unii w ogólności i z dyrektywą 1999/70/WE oraz załączonym do niej jej porozumieniem ramowym w szczególności?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 17, s. 43 –wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, t. 3, s. 368)

⁽²⁾ Wyrok z dnia 14 września 2016 r. Martínez Andrés i Castrejana López (C-184/15 y C-197/15, EU:C:2016:680)

⁽³⁾ Wyrok z dnia 13 stycznia 2004 r. Kühne & Heitz (C-453/00, EU:C:2004:17).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 13 lutego 2018 r. – Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA) / Administración General del Estado

(Sprawa C-105/18)

(2018/C 161/28)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo